

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ΄.-φύλ. 9 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΒΑΤΟ, 4 ΤΟΥ ΜΑΗ 1916 * ΑΡΙΘΜΟΣ 590

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ
ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ Ίδας (τέλος).
ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ Τὸ κνήμι τῆς λιγερῆς.
ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ Ροδόκη.
ΜΥΡΤΙΩΤΙΣΑ Στὴν Κηφισιά.
ΣΕΜΝΗ ΠΑΠΑΣΠΥΡΙΔΗ Στὸ Σανατόριο.
ΚΩΣΤΑΣ ΠΑΡΟΡΙΤΗΣ. Τὸ μεγάλο παιδί (συνέχεια).
ΠΑΝΟΣ Δ. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ Δροσοσταλίδες.
ΤΣ. Rösli.
ΝΕΑ ΒΙΑΛΙΑ—Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—
ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.

ΔΡΟΣΟΣΤΑΛΙΔΕΣ

Α Γ Α Π Η

„... 'Tis better to have loved and lost
'Than never to have loved at all.
Tennyson

Ἀγάπη πού σέ φέρανε τοῦ Μάρτη χελιδόνια
Γιὰ νὰ μοῦ πλέξεις ἀνθινὰ στεφάνια φωτερό
Ἀγάπη πού σέ πρόσμενα χρόνια—καί μες στὰ χρόνια
Σὰν ἐντελβιά; φύτρωσες στοῦ πόθου τὸ βουνό!

Ὅλα γελοῦν στὸ διάβη σου, ὡς καὶ τὰ ρόδα ἀκόμα
Ποῦ σκάνε τὰ μιτουμπούκια τους κι' ἀνοιῦνε τοὺς
[ἀνθούς]
Ὅλα τὰ πάντα ὑψώθηκαν μακριά, ψηλὰ ἀπ' τὸ χῶμα
Καὶ περιστέρια πέτουνται σὲ μιλάβους οὐρανοῦς.

Ἀγάπη, ἀγάπη πάναγνη, παρθενομάννα ἀγάπη,
Γιοφύρια θεμελιώνει; σύ, δημιουργίες ξυπνᾶς;
Καὶ στὸ κονταροχτύπημα τοῦ φτόνου τὸν Ἀγάπη
Σκουλήρι καὶ λασπόρειδο στὸ δρόμο σου πετᾶς.

Ἀγάπη, ἀγάπη πάρε με στὰ κρινοδάχτυλά σου,
Σὰ μαργαρίτα βγάλε μου τὰ φύλλα τῆς καρδιάς,
Κράτα τὸ μίσχο, κι' ἄπλαστο τὸν πόθο ἀπ' τ' ἀγαίμια
[σου]
τ' ἀντίγραφό σου χίρισε, μὲ φύλλα λαμπανιάς.

Ἀγάπη, ἀγάπη πάρε με, μ' ἂν ἴσως καὶ σὲ χίσω
Στὴν Ἡλιοχώρα, στὸ ναὸν ἢ ὅπου ἄλλοῦ τραβᾶς—
Ξέρε το, κάλλιο ποῦρθεσ μιά . . . Ποτέ δὲ θὰ ξεχάσω
Πὼς τὸ δαυλὸν ἐπύρωσες δνειροφαντασιᾶς!

Ζ Ω Η

Τὸ Σήμερα στὸ βράχο τῆς ζωῆς
Σὰν ἀνεροῦσα ἦρθε, γάιδιψε καὶ αἶε.
Στὸ κῆμα τῆς καινούργιας δροσουργῆς
Νέος ρυθμὸς, χαμόγελα σαρπᾶει.

Τὸ Σήμερα τὸ Χιὲς ἀντάμωσε
Καὶ τ' Αὔριο στὸ Σήμερα θὰ γέμει
Κ' ἔτσι κολᾶ καὶ τρέχει πάντα ἀπέδωτο
τ' ἄλογο σὲ τῆς ζωῆς τὸ παραδείρι.

ΝΕΡΑΝΤΖΙΕΣ

Νεραντζιές, λεικοφόρες νεφροῦδες
Μὲ τὰ κλώνια σὰ γάμου στεφάνια.
Νεραντζιές στὸ γιορτάσι!—Ἀραποῦδες
Θεριστὴ σὰς λιγάνε δροσᾶνια.
Σὰ κλωνάρια τοῦ γάμου αἰγιώδες
Σὰ μέλισσι τὸν κόθο ἀρροαῖα—
Νεραντζιές, στὸ βουρὶ μωδῆριές;
Τὰ κλωνιά σου, σα βράχ' ἀπ' κωνίδια.

ΠΟΝΟΣ

Στὸν κήπο τὰ λουλούδια εἴπαρε
Μαῦρο, κι' ἄ; τίποτε λευκὸ τὸ χιόνι.
Μὲς στὴν καρδιά τ' ἀγρόδι σόβισες
Στὸ θρηγερό τὸ λάλημα τοῦ γαϊόνη.

Τὸ δέντρο μύλις γέφυμας ξεῖ ἀβλίτισε
Καὶ γέμισε στὴ γῆς σαπῖα αἰ κλωνί—
Ἔτσι τὸ γέλιο στὴν Ἀθήν' ἀποσβέσες
Κάργες κληροῦνε στὴ γαυλιὸν αἰ κλωνί.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΣΜΑ

Στὴν Ἀλάσια τὸ χουσιάφι
Δὲ χουσιῶ ἐγώ,
Μήδε τὸ γαλάζιο χροῖμα
Σ' Ἀσπιδὸ οὐρανό.

Τὸ γαλάζιο σὲ δεῖ μί ια
Βλέφα ἐπὶ γλαυῆ,
Τὸ χουσιάφι καὶ τὸν ἦλιο
Σὲ μαλλιά ξανθά.

Σὲ ματάκια, σὲ μιλῶναι
Πλούτια κι' οὐρανοῦς,
Στὰ δρομάκια τῆς Ἀθήνας
Ὅνειρα, κωμῆσις.